

Ἐστὸν Καραβέλωφ ἐπιστολὴ
τοῦ θυμωμένου τοῦ Φασουλῆ.

Ἦ Καραβέλωφ ἄγριε μὲ μάτια γουρλωμένα,
ὅπου νὰ πάρ' ὁ διάλογος τῆ μάνα πού σ' ἐγέννα,
ποτὲ καὶ σὺ σὰν ἄνθρωπος νὰ μὴν ἴδῃς χαίρι,
κανεὶς νὰ μὴ σὲ λυπηθῇ καὶ νὰ μὴ σὲ οἰκτείρῃ,
σὰν ἔρημο παληόσκυλο ἔστος δρόμους νὰ ψοφήσῃς,
κι' οὐτιδανὸς καὶ ἄταφος μὲ ἄμερα νὰ σαπίσῃς.

Νὰ πέσῃ ἀστραπῆς φωτιὰ καὶ νὰ σὲ κατακάψῃ,
κανέννας εἰς τὸν τάφο σου δὲδὸ λόγια νὰ μὴ γράψῃ,
νὰ μὴν κατῆ ἔστος μνήμα σου οὔτε δὲδὸ δράμια λάδι,
καὶ νὰ σὲ στήσουν μὲ ἄφορὰ γυμνὸ εἰς τὸ σημάδι,
καὶ ἀπ' ὀπίσω κι' ἀπ' ἔμπρὸς νὰ σὲ βαροῦν μὲ σκάγια,
ἀπαταιῶν, ἀναίσχυντε, ἀντίχριστε, κανάγια.

Ἐσὺ πρασινοκίτρινε τοῦ κόσμου παπαγάλε,
ἔσὺ, μωρέ, μὰς ἔβγαλες αὐτὸ τὸ πανηγύρι,
καὶ συμφορὰ παντοῦ τῆς γῆς ἐπλάκωσαν μεγάλοι,
κι' ἀπὸ τῆ φτώχεια ὄλοι μὰς ἐγίναμε σὰν τσίροι.
Ἐσὺ, μωρέ, μὰς ἔκαμες μαλλιά κουβάρια ὄλους,
κι' ἐκίνησες στρατεύματα καὶ θαλασσίους στόλους,

Ἐσὺ ἐκούρδισες, μωρέ, κι' αὐτὸν τὸν Δελιγιάννη,
καὶ μὲ τῆς φούχταις ἄρχισε νὰ τρώῃ τὸ μπαροῦτι,
ἔστος βελουδένιο χέρι του νὰ σφίγγῃ γαταγάνι,
καὶ τὸ μωαλό του ἔγινε γιὰ σένα σὰν κουρκοῦτι.
Ἐσὺ, μωρέ, ξεκούρντιστο μὰς ἔκαμες ρωλόι.
ποῦ νὰ σὲ πάρ' ὁ διάλογος μὲ ὄλο σου τὸ σῶϊ.

Ἐσὺ μονάχα ἔκαμες κι' ἐμὲ τὸν κακομοίρη
νὰ σκέπτωμαι τὸ σ τ ἄ τ ο υ ς κ θ ὁ, τὸ ἔ ν τ ε καὶ τὸν Αἴμο,
ν' ἀκούω εἰς τὸ σπῆτι μου πολεμικὸ ψαλτήρι
καὶ κοιμισμένος καὶ ξυπνὸς ὀλάκερος νὰ τρέμω.
Νὰ βλέπω πὼς μὲ κυνηγοῦν μὲ κοφτερὸ λεπίδι,
νὰ πέφτω πάντοτε στεγνὸς καὶ νὰ ξυπνῶ μ ο υ σ κ ἰ δ ι.

Κάτι ποῦ ἐνδιαφέρει
τοῦ Ρωμηοῦ μὰς τὸ κεμέρι.

Καὶ τώρα ποῦ ἐμπήκαμε εἰς τὸν καινούργιο χρόνο,
τοὺς φίλους ἀνταποκριτὰς παρακαλῶ μὲ πόνο
τοὺς παλαιούς λογαριασμούς διὰ παντός νὰ κλείσωμεν
καὶ νέας πάλιν πληρωμὰς ἀγρήγορα ν' ἀρχίσωμεν.
Εἶναι καιρὸς νὰ ξεσχισθοῦν τὰ πρῶτα μὰς κατάστιχα,
καὶ πηχτε δι' ἐξόδων μου, ἀν θέλετε μὲ μὰς στιχα.

Κρυφὰ κρυφὰ ἔστα σύνορα μὰς ἔφυγε κι' ἐκεῖνος
ὁ δεκανεὺς ὁ λυγιστός, ὁ Νάσος Μαντζαβίνος.

Ἄν ἐπεφτες καμμιά φορὰ εἰς τὰ δικά μου χέρια,
τί θὰ ἔτραβοῦσες, μασκαρά, ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει!..
ἀνάσκελα θὰ σ' ἔστρωνα ἐπάνω σὲ μαχαίρια
κι' εὐθὺς θὰ σ' ἐπετσόκοβα μὲ μυτερὸ νυστέρι.
Καὶ πάλι τὰ κομμάτια σου θὰ τὰ ξανακολλοῦσα,
καὶ πάλι τὸ πετσόκομμα μὲ λύσσα θ' ἀρχινοῦσα.

Νά! δεκαπέντε φάσκελα ἐκ μέρους μου, ἀρκοῦδα,
κι' ἐκ μέρους τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἀκόμη ἄλλα τόσα...
φτοῦ! νὰ χαθῆς, ἀδιδάντροπε καὶ πονηρὸ Ἰούδα,
ποῦχεις φαρμάκι ἔστος καρδιά, φαρμάκι καὶ ἔστος γλώσσα.
Τί καταλάβατε, μωρὲ Βουλγάροι παληανθρώποι,
ὅπου ἀνακατώσατε κι' ἐμὰς καὶ τὴν Εὐρώπη;

Εἶδες ἐκεῖ, βρεῖ ἀδελφέ, κατάστασις πραγμάτων!
ἕνας σαχλὸς Καραβέλωφ νὰ μὰς ἀνακατώνῃ.
νὰ γίνεταί ἡ ἀφορμὴ συγκρούσεων κι' αἱμάτων
καὶ τὴν κυρίαν Φασουλῆ ἔστος πόδι νὰ σηκώνῃ,
καὶ νὰ μὴ βρίσκεται κανεὶς νὰ τοῦ τῆς πασαλεύῃ,
καὶ μέσα ἔστος ὑπόνομο τῆ μούρη του νὰ τρέψῃ;

Κι' εἶναι κατάστασις αὐτῆ;.. καὶ εἶναι κόσμος τοῦτος;
καὶ δὲν ὑπάρχουν Γίγαντες, οὐδὲ Τιτάνες πλέον;
ποῦ εἶναι ὁ Ἀφρικανὸς Σκηπίων καὶ ὁ Βροῦτος;
ποῦ εἶναι ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ποῦ ὁ Ναπολέων;
Ποῦ ὁ Μωάμεθ δευτέρος κι' ὁ Ζίγγις Χὰν ἐκεῖνος;..
τὰ πάντα πλάνη καὶ σικιά, τὰ πάντα χόος καὶ θρήνος!

Ἦ Καραβέλωφ ἄγριε, ἔστος αἶμα βαπτισμένε,
διαόλου κανελλόριζα καὶ τρεῖς καταραμένε,
δὲν ξέρω τί λογῆς βρισιὰ ἔστος μούρη σου νὰ κάνω,
γιὰ νὰ θυμώσῃς πιά καὶ σὺ κι' ἐγὼ νὰ ξεθυμάνω.
Ἐν τούτοις σὲ ἀσπάζομαι θερμῶς μετὰ χολῆς...
Ἄθηναι... δέκα τοῦ μηνός...

Ὁ Ἕλληνα Φασουλῆς.

Ποιήματα τοῦ Παλαμά,
ὅπου τὴν ποίησιν τιμᾷ.

Λαχταριστὰ λαχταριστὰ καὶ καλοτυπωμένα
τοῦ χαϊδεμμένου μὰς Κωστή ἐβγήκαν τὰ ποιήματα
μ' ἐκεῖνα τὰ τραγούδια του τὰ πολυζηλεμμένα,
καὶ ὁ καθέννας σας γι' αὐτὰ ἄς μὴ λυπᾶται χρήματα.
Καὶ ποῖός γιὰ τρεῖς ψωροδραχμαῖς θὰ λυπηθῇ νὰ πάρῃ
τοῦ Παλαμά τὴν ποίησι ὄλη δροσιὰ καὶ χάρι;

Καθρέπτης πάλιν αὐριον θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ
μ' ἐκεῖναις τῆς εἰκόνες του κι' ἐκείνη του τὴ χάρι.

Τοῦ Ἑρωμοῦ μὰς τὸ γραφεῖο — μέσα ἔστος τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βράμαις τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Καφφενὲ τῶν «Ἐξ Φρονούντων» — νύκτα ἔμερα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ὄλους τόσους,
μ' ὀρητήρια, σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδούρια